2026 yılı mart ayında Nurettin'in Yükselişten arkadaşlarıyla sohbet ettik. Ortak ifadede arkadaşları "Nurettin her zaman en başta, kararlı bir devrimciydi" demektedir.

Katılanlar; Gazi İpek, Behice Çağlar, Abdullah Altunsaray ve Zafer Ergin. Toplantı iki buçuk saat sürmesine rağmen Nurettin ile ilişkili kısmı olan 25 dakikalık kısmını aktaracağım.

Gazi İpek anlatımı:

Nurettin ile 1974 yılı sonlarında tanıştım. Nurettin'in Yükseliş mücadelesindeki yerini anlatmak için, ülkemizin içinden geçtiği toplumsal ve siyasal dönemi kısaca da olsa tarif etmek faydalı olur.

Türkiye, 1960 yılından sonra, özellikle 1961 Anayasası ile oluşan kısmi özgürlük ortamında; siyasi partiler, sendikalar, gençlik hareketleri, köylü örgütlenmeleri ve öğretmen hareketleri açısından olağanüstü bir yükseliş dönemi yaşamıştır. 1970'teki 15-16 Haziran İşçi Direnişi bir mihenk taşı olmuş, yarattığı atmosferle tüm toplum kesimlerini harekete geçirmiştir. Bu gelişmeler karşısında uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri devreye girmiş, süreç 12 Mart askerî darbesiyle sonuçlanmıştır.

12 Mart müdahalesi, devrimci ve demokrat tüm kesimlerin önemli ölçüde tasfiyesiyle neticelenmiştir. Bununla birlikte, 1970'li yıllar, darbenin baskısına rağmen direnen devrimcilerin toplum nezdinde büyük bir saygınlık ve prestij kazanmasına yol açmıştır.

1974 sonrası üniversite gençliği öncülüğünde başlayan sosyalist, anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele, işçi sınıfı ve diğer halk kesimlerinde de karşılık bulmuştur.

Türkiye'nin içinden geçtiği bu süreçte, Ankara'daki üniversite gençliği ve diğer halk kesimleri de Türkiye'deki siyasal ve toplumsal gelişmelerden etkilenmiş ve demokratik-sosyalist hareketin bir parçasına dönüşmüştür.

Yükseliş; daha sonra birleşerek ADMMYO'ya (Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulu'na) dönüşmesi, ADMMA'nın (Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi) ADMMYO'ya ile bütünleşerek Ankara'da mühendis ve mimarların en çok bulunduğu okul hâline gelmesi ve coğrafi koşulları nedeniyle hükümetin, MHP'nin ve Ülkü Ocaklarının öncelikli hedeflerinden biri oldu. Yükseliş Mücadelesi de yükselen bu toplumsal mücadelenin bir parçası olarak, faşistlerle mücadelenin ve çatışmaların en çok yaşandığı, ölümlerin de en fazla

olduğu alanlardan biri hâline geldi. Bölge, faşistlerin çok güçlü olduğu bir bölgeydi. 1975 yılı ve ilerleyen dönemde bölge neredeyse “savaş alanına” döndü.

Nurettin de hepimiz gibi Türkiye’nin içinde bulunduğu bu şartlardan etkilenmiş ve siyasal sisteme ve onun kullandığı faşist güçlere karşı mücadelede yerini almıştır.

İlişkilerimiz öğrenci derneği çalışmaları sırasında gelişti. 1974’te Yükseliş gençliğinin örgütlü olduğu Yükseliş Öğrenci Derneği vardı. Devrimcilerin kontrolündeydi.

1975 yılı başında Yükseliş Öğrenci Derneği’nin genel kurulu yapıldı. Yedi arkadaş asil üye olarak yönetime seçildik. Nurettin de gerek mücadele azmi gerekse siyasal birikimi nedeniyle yönetim kurulunda yer aldı. Bir yıl yönetimde birlikte çalıştık.

Nurettin ile tanıştığımızda, 12 Mart döneminde direnen THKO ve THKP-C gibi sosyalist gruplara dönük bir sempatisi vardı. Henüz siyasi bir hareket üzerinde netleşmemişti. Dernek yönetimi; THKO, Aktan Grubu, Dev-Genç, TİP’li ve bağımsız sosyalistlerden oluştu. Nurettin de bağımsız sosyalistler arasındaydı. Çalışkanlığı ve gözü pekliği nedeniyle kısa sürede dernek üyelerinin genel sempatisini kazanmıştı.

Zamanla THKO ile Aktan Grubu’nun birleşmesi sırasında Nurettin THKO’lu oldu. Zaten birleşme öncesinde Nurettin ile siyasi konularda da yakınlaşmamız olmuş, çeşitli konularda konuşup tartışırken ortak yanlarımızın daha çok olduğunu görmüştük.

1975 yılı ülke genelinde Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okullarında boykotlarla başladı. Boykot, Ankara ve İstanbul Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okullarında başlamıştı. Faşistler boykotu kırmak için sürekli saldırılar düzenledi ve çatışmalı olaylar zincirinin sonunda boykot başarılı sonuçlandı. Yemek talebiyle başlayan isteklerimiz, akademi yönetiminde temsil dâhil, bütün taleplerimizin kabul edilmesiyle sonuçlandı. Bu başarı, okul içi dengeleri devrimcilerin lehine çevirdi. Bu kazanım etkili oldu ve mücadeleyi etkiledi.

Nurettin, öğrenci hareketinin her döneminde en önünde yer almış devrimci bir arkadaşımızdı. Nurettin, bu mücadelenin her noktasında en önde yer alan bir gençlik önderiydi.

1975 sonunda, THKO-Aktan birleşmesinden sonra, özellikle HALKIN KURTULUŞU gazetesinin çıkışı ile birlikte çok hızlı bir örgütlenme sürecine girilmiş ve

devrimciler her alanda örgütlenmeye başlamıştı. Bu arada biz de bu süreçte örgütlü yaşama katıldık.

Bu dönem, gençlik içinde daha çok GKB'nin örgütlülüğünün geliştiği bir dönemdi. Nurettin de bu dönemde Samsun'a gittiği için örgütlü bir ilişkimiz yoktu. Nurettin'in Samsun'da GKB içinde mi yoksa partili olarak mı örgütlü olduğunu bilmiyorum ama örgütlü olduğunu tahmin ediyorum.

Nurettin ile ilgili özel anılarımızdan biri şuydu: Nurettin, faşizme karşı mücadeleyi daha çok ön planda tutanlardan biriydi ve Dimitrov'un "Faşizme Karşı Birleşik Cephe" kitabından da sıklıkla alıntı yapardı. Bunun üzerine arkadaşlar arasında Nurettin'e "Dimitrov" lakabını takmıştık.

Nurettin çok okuyan biri olduğu için çok konuşurdu. Nurettin, siyasi veya ideolojik olarak kafasına takılan bir konu olduğu zaman her zaman üzerine giden biriydi.

Nurettin'i hatırladığımızda; bir elinde sigarası, önünde kahvesi ve sürekli kitap okuyan biri olarak gözümüzün önüne gelir.

Bir gün okul önünde polislerle karşı karşıya geldiğimizde, Nurettin çok zayıf olduğu için belindeki silahı yere düşürmüştü. Ne polisler gelip silahı alabiliyor ne de bizimkiler alabiliyordu. Çünkü silah tam ortadaydı. Bunun üzerine Nurettin koşarak silahı aldı ve uzaklaştık.

Abdullah anlatımı:

Bir öğrenci derneği olan Ankara Yükseliş Öğrenci Derneği yönetimi sürecinde birlikteliğimiz oldu. 1975 sonunda ben Yükseliş'ten ayrıldım. Dernek faaliyetleri kapsamında altı veya sekiz aylık bir dönem birlikte çalıştık. Nurettin ile ilgili anılarım, yönetici olarak bir arada yaptıklarımız üzerinden gelişti.

Bizden önce başkalarının yönetiminde olan dernek, bizler ve sonrasında arkadaşlarımızın yönetiminde oldu. İlk önceleri Kürt demokrat arkadaşların yönetimindeydi. DDKD (Doğu Devrimci Kültür Dernekleri) olarak var olan Kürt demokrat arkadaşlar, dernek yönetimini karşılıklı görüşerek bizlere devrettiler.

Kürt demokrat arkadaşlar, yönetimi bırakmalarına rağmen her zaman mücadelenin en önünde yer aldılar. Mücadeleciydiler ve faşistlere karşı mücadelede, faşist baskıların kırılmasını sağlamada her zaman birlikte oldular. Yükseliş'teki demokrasi mücadelesinde bu arkadaşların etkisi çok olmuştur.

Behice anlatımı:

Nurettin mücadeleci militan kişiliğinin yanı sıra naif bir insandı. Nurettin hem yoldaş, aynı zamanda kardeşti. Emek mahallesinde kaldığı evde toplanır, kitap okur ve tartışırdık. Teorik olarak güçlendiğimiz bir dönemdi. Nurettin geç saatlere kadar kitap okurdu. Evinin anahtarı bizde de vardı. Sabah onu uyandırdığımda, gözlerini açmadan yatağının altında bulunan sigarasını alır, yakar ve bir nefes alıp kalkardı.

Birlikte cezaevi ziyaretlerine gittiğimizi hatırlıyorum. Çok hızlı yürürdü. Yavaş ol derdim. Ah Nurettin yavaş olmadı. Kelebek ömürlü yoldaşım

Nurettin'in kaybını bir mitingde öğrendim. Önce inanamadım, sonra da ağlayarak kortejin başına koşmaya başladım. Korteji yöneten Cevo " Nurettinler Ölmez" sloganını attırmaya başladı. Biz o dönemde, sonra özeleştiri yapacak olsak da hareketten ayrılmıştık. Ayrı kortejde yürüyorduk. Nurettin ayrılmamıştı. İki kortejden gelen slogan sesleri birleşti. " Nurettinler Ölmez" "Nurettinler Ölmez"

Kortej başı Cevo'yu da kaybettik. Emek mahallesindeki evde bize yemek yapan Adnan'ı da. Kayıplarımız o kadar çok oldu ki. Yakından tanıdıklarımızın kaybı içimizi başka yakıyor.

" Anıları hatırlamanın en iyi yolu, onu yeni anılarla tazelemektir" mealinde bir söz vardı. Kaybettiklerimizle nasıl olabilir? Elimizden gelen, anılarını, mücadelelerini yaşatarak, gelecek nesillere taşımak.